

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Kurt v. Austria - [62903/15](#)

Hotărârea din 4.7.2019 [Secția a V-a]

Articolul 2

Obligații pozitive

Caracterul adecvat al măsurilor preventive în lumina lipsei unui pericol previzibil de omor al unui copil la școală de către tatăl acuzat de violența domestică și supus interdicției de a se apropia de domiciliu: *nicio încălcare*

În fapt – În 2010, soțul reclamantei a fost condamnat pentru că a provocat vătămări corporale și pentru că și-a amenințat rudele. Un ordin de protecție cu care se conforma îl obliga să stea departe de apartamentul lor, precum și de apartamentul părinților reclamantei pentru o perioadă de patruzeci de zile. În următorii doi ani, reclamanta nu a raportat niciun incident la poliție. În anul 2012, reclamanta a depus o cerere de divorț și și-a denunțat la poliție soțul pentru viol, violență domestică și pentru amenințările periculoase făcute zilnic, în ultimele două luni. Atunci când a fost audiat, băiatul minor și fiica lor au declarat că tatăl îi bătea atât pe ei, cât și pe mama lor. În aceeași zi, au fost pornite procedurile penale și a fost emis un nou ordin de protecție împotriva soțului reclamantei, care îi interzicea să se apropie de domiciliul lor comun, de apartamentul părinților reclamantei și de zonele din jur. Cheile acestuia au fost confiscate. Cu trei zile mai târziu, el l-a împușcat pe fiul lor la școală și s-a sinucis prin împușcare. Reclamanta a cerut fără succes tragerea la răspunderea de serviciu, susținând că soțul ei trebuia ținut în arest preventiv.

În drept – Articolul 2 (*aspectul substanțial*)

(i) *Cu privire la obligația pozitivă de a lua măsuri operaționale preventive* – Problema pusă în discuție era dacă, în baza informațiilor disponibile la acel moment, autoritățile puteau sau trebuiau să cunoască că soțul reclamantei reprezenta un pericol real și imediat pentru fiul său în afara locurilor pentru care a fost emis ordinul de protecție, fapt care putea fi evitat doar prin ținerea lui în detenție.

După comiterea omorului, autoritățile naționale au efectuat o investigație comprehensivă. Examinarea circumstanțelor de către tribunalele naționale a fost cuprinzătoare, relevantă, persuasivă și în conformitate cu jurisprudența Curții. Tribunalele au pus în balanță drepturile reclamantei în baza articolului 2 și 3 din Convenție, pe de o parte, și drepturile soțului ei în baza articolului 5, pe de altă parte și au constatat că ar fi fost disproporționat să-l țină în custodie.

Autoritățile cunoșteau că soțul reclamantei a fost condamnat odată pentru aplicarea violenței corporale față de reclamantă și pentru amenințarea cu violența și existau probe suficiente că acesta a comis aceleași fapte din nou. Totuși, înainte de denunțul presupusului viol, reclamanta a mai petrecut trei zile în apartamentul care îl împărțea cu acesta. Leșirile lui violente au fost limitate anterior la vecinătatea casei, pe care ordinul de protecție era apt să le prevină, în special, pentru că el s-a conformat cu asemenea măsuri în 2010 și autoritățile nu au fost înștiințate apoi de comiterea altor fapte violente până în 2012. Chiar dacă existau indicii ale unei escaladări a violenței din cauza procedurilor de divorț pendinte, acest fapt nu a condus la concluzia că exista un pericol în spațiul public pentru viața copiilor. De vreme ce soțul reclamantei a început să o amenințe pe ea și pe copiii

lor cu două luni înainte de omorul fiului, aceste amenințări erau parțial inconsecvente (de exemplu, pe de o parte, acesta amenința că își va omorî copiii în fața reclamantei, pe de altă parte, amenința că îi va lua în Turcia și i-a mai amenințat că se va sinucide) și erau declarate zilnic, timp de două luni, fără a fi puse în aplicare. Prin urmare, aceste amenințări nu prezentau un pericol imediat pentru viețile copiilor în afara spațiului rezidențial. Tatăl lor nu a acționat niciodată agresiv în public. Atunci când s-a confruntat cu ofițerii de poliție, el a rămas calm și cooperant și nu părea să constituie o amenințare imediată pentru cineva. Mai mult, nu existau indicii că avea un pistol sau o altă armă sau că a încercat să obțină una.

În aceste circumstanțe, pericolul real și imediat al unui omor planificat de soțul reclamantei prin obținerea unui pistol și împușcarea fiului său la școală nu a fost previzibil. În baza circumstanțelor sus-menționate, analizate în mod cumulativ, autoritățile naționale erau îndreptățite să conchidă că ordinul de protecție împreună cu confiscarea cheilor era suficient pentru protecția vieții reclamantei, precum și a copiilor ei, și că o măsură mai gravă, cum ar fi cea a detenției preventive, era nefondată.

(ii) *Obligația pozitivă de a institui un cadru normativ* – Ca urmare a manifestațiilor violente ale soțului ei, reclamanta nu a depus o cerere de emitere a unui ordin de restricție temporară la tribunalul districtual competent, care putea să interzică aflarea acestuia și în alte locuri publice decât zonele rezidențiale. Acest fapt a demonstrat că ea nu considera iminent necesară aplicarea unei asemenea măsuri. Mai mult, ea a rămas în domiciliul comun trei zile după acel incident, înainte de a se adresa autorităților, și nici nu existau indicii că s-a aflat în imposibilitatea de a cere mai devreme protecția poliției. De asemenea, după ce a fost emis ordinul de protecție, reclamanta le-a spus copiilor ei că își pot vedea tatăl oricând doresc. Aceste considerente nu implică nicio critică în privința reclamantei, dar demonstrează că, deși exista un cadru legal pentru protecția ei și a copiilor acesteia, el nu a fost utilizat pe deplin, deoarece, în mod tragic, pericolul real și imediat pentru viața ei și a fiului la școală nu era previzibil la acel moment. De vreme ce au fost operate anumite îmbunătățiri în legislația relevantă după aceste evenimente, acest fapt nu putea fi interpretat ca o recunoaștere a existenței unei deficiențe anterioare.

În aceste circumstanțe, autoritățile competente nu au eșuat să-și îndeplinească obligațiile pozitive față de viața fiului reclamantei.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

(Vezi, de asemenea, *Osman v. Regatul Unit*, [23452/94](#), 28 octombrie 1998; *Kontrová v. Slovacia*, [7510/04](#), 31 mai 2007, [Nota informativă 97](#); *Opuz v. Turcia*, [33401/02](#), 9 iunie 2009, [Nota informativă 120](#); *Talpis v. Italia*, [41237/14](#), 2 martie 2017, [Nota informativă 205](#); și fișa privind [Protecția minorilor](#))